

"de tijd en ik"

de aarde, zo oud
en ik als een zucht
toch mij zo vertrouwd
waar de tijd mij ontvlucht
ik waai op de wind
niet te meten in tijd
waar je niets meer van vindt
al heb 'k een leven geleid
tegenover 't heelal
valt de mens in het niet
maar de mensheid, die zal
blijvend zijn in een lied
van vreugde en pijn
van oorlog en vrede
van smerig en rein
van vloek en van bede
een lied dat zal reiken
tot waar mensen niet komen
en dat slechts zal blijken
in 't diepst van mijn dromen